

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. V. H.**, v řízení o žalobě zastoupeného JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou, se sídlem Krkonošská 16, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Cad 100/2006 - 36,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Česká správa sociálního zabezpečení (dále též „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo její rozhodnutí z 21. 8. 2006, č. X, zrušeno a věc vrácena stěžovatelce k dalšímu řízení.

Rozhodnutím stěžovatelky z 21. 8. 2006, č. X, byl žalobci od 1. 6. 2006 přiznán starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o důchodovém pojištění“) tak, že starobní důchod žalobce činí 13 364 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí stěžovatelka provedla výpočet výše důchodu a dále uvedla, že doba studia v Polsku může být hodnocena pouze polským nositelem pojištění.

Proti rozhodnutí stěžovatelky podal žalobce žalobu u městského soudu, v níž vyslovil nesouhlas s vyměřením jeho důchodu, neboť mu nebyla zhodnocena doba studia v Polsku v letech 1962 - 1966. O žalobě rozhodl Městský soud v Praze již zmíněným rozhodnutím, v jehož odůvodnění uvedl, že z rozhodnutí stěžovatelky není zřejmé, na základě jakých předpisů stěžovatelka dospěla k závěru, že dobu studia v Polsku může hodnotit pouze polský nositel pojištění. Stěžovatelka své stanovisko, že dobu studia v Polsku může hodnotit pouze polský nositel pojištění, odůvodnila až ve vyjádření k žalobě, přitom podle názoru městského soudu je třeba, aby již v rozhodnutí byly uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení a při výkladu právních předpisů. Je rovněž třeba, aby správní orgán uvedl, jak se vypořádal s návrhy, s námitkami účastníků, s jejich vyjádřeními a podklady rozhodnutí. Před soudem takovéto dodatečné odůvodnění nemůže obstát (zde městský soud odkázal na stanovisko Vrchního soudu v Praze vyplývající z jeho rozsudku ze dne 22. 7. 1994, č. j. A 521/93 - 28). Městský soud se neztotožnil s názorem stěžovatelky při hodnocení doby studia v zahraniční uvedeným stručně v rozhodnutí a odůvodněným ve vyjádření. Vyšel z toho, že podle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se za náhradní dobu pojištění považuje doba studia získaná před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem za dobu 6 let tohoto studia po dosažení věku 18 let. Podle § 21 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona se za studium na středních a vysokých školách v České republice považuje též studium na středních školách a vysokých školách v cizině, pokud podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy je postaveno na roveň studia ve středních a vysokých školách v České republice. Podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 102/1957 Úředního listu se za studenty pro účely nemocenského pojištění a důchodového zabezpečení považovali podle písm. c) citovaného ustanovení i českoslovenští občané vyslaní Ministerstvem školství a kultury do ciziny ke studiu na vysokých nebo odborných školách. Podle § 1 odst. 1 citované vyhlášky pro nemocenské pojištění a důchodové zabezpečení studentů platily obecné předpisy o nemocenském pojištění a důchodovém zabezpečení zaměstnanců, pokud z dalších ustanovení této vyhlášky nevyplývá odchylná úprava. Z uvedeného je podle názoru městského soudu zřejmé, že pro československé občany vyslané Ministerstvem školství a kultury do ciziny ke studiu na vysokých nebo odborných školách platilo pro nemocenské a důchodové pojištění použití obecných předpisů o nemocenském pojištění a důchodovém zabezpečení zaměstnanců. Z těchto skutečností lze podle městského soudu dovodit, že studenti vyslaní Ministerstvem školství a kultury ke studiu do ciziny na vysokých nebo odborných školách byli účastníci nemocenského i důchodového pojištění podle předpisů platných v tehdejší Československu. Městský soud se proto neztotožnil se stanoviskem uvedeným v napadeném rozhodnutí, že by se měl žalobce obrátit na polského nositele pojištění pro zhodnocení doby studia v Polsku pro důchodové nároky. Pokud jde o další nezapočítané doby, tj. dobu, která předcházela odchodu do Polska od 11. 9. do 14. 11. 1962 a doba po ukončení pobytu v Polsku od 22. 4. do 1. 6. 1966, je třeba, aby ji stěžovatelka ještě znovu posoudila v rámci hodnocení celkové doby žalobcova studia, protože z předložených dokladů vyplývá, že žalobce studium nepřerušil a pokračoval v něm v pátém semestru nejdříve ještě na ČVUT a poté přešel od 15. 11. 1962 plynule na Techniku ve Varšavě. Protože městský soud zastává názor, že se v tomto případě jedná o studium, kdy byl žalobce studentem nepřetržitě a splňoval nepřetržitě podmínky pro nemocenské pojištění a důchodové zabezpečení podle českých předpisů, měla by být doba jeho studia hodnocena jako celek a zcela započítána. Pokud jde o další doby, následující po ukončení studia, měly

by být zhodnoceny ve smyslu platných předpisů a pokud nebyly žalobci uznány, je třeba, aby stěžovatelka uvedla podle jakých předpisů a jak hodnotila tuto dobu.

Městský soud v Praze s ohledem na uvedené skutečnosti napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka nejprve poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Ads 45/2003, který řešil obdobnou problematiku a který podle názoru stěžovatelky lze použít i v posuzovaném případě. Po citaci z odůvodnění tohoto rozsudku stěžovatelka uvedla, že jestliže přijetím zákona č. 425/2003 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění, došlo od ledna 2004 k novelizaci ustanovení § 13 zákona o důchodovém pojištění, došlo tedy ke změně v hodnocení doby studia tak, že doba studia před rokem 1996 se považuje nadále za dobu pojištění jen do 18 let věku a v období po dosažení věku 18 let se doba studia považuje za náhradní dobu pojištění, a to jen v rozsahu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let, neznamená to, že zmíněná novela se přímým důsledkem promítne i v pohledu na hodnocení doby studia v cizině před 1. 1. 1996. Podle názoru stěžovatelky, nelze na daný případ vztáhnout vyhlášku č. 102/1957 Úředního listu Ústřední rady odborů a Státního úřadu sociálního zabezpečení z 15. 5. 1957, která pozbyla platnosti a účinnosti k 1. 1. 1980. V otázce hodnocení studia před 1. 1. 1996 je nutno postupovat podle poslední platné a účinné právní úpravy k 31. 12. 1995. Svůj názor stěžovatelka opírá o rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 Cao 14/2001, z něhož cituje pro daný případ posouzení relevantních (aplikovatelných) právních norem stejný závěr: „Pokud pak ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. směřuje při stanovení výdělků za dobu před 1. 1. 1996 k právní úpravě platné před účinností tohoto zákona, nelze tímto rozumět právní úpravu účinnou v době, kdy takových výdělků bylo dosaženo, ale tu právní úpravu, která byla platná a účinná bezprostředně před 1. 1. 1996“. Stejně tak ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění lze podle stěžovatelky aplikovat pouze na dobu studia získanou po 31. 12. 1996. Navíc předmětem výroku rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o uznání charakteru studia v cizině, ve smyslu citovaných ustanovení, je jen splnění podmínek soustavné přípravy na budoucí povolání, nikoliv všech podmínek stanovených pro uznání relevance posuzovaného studia pro účely důchodového pojištění. Doba studia před 1. 1. 1996 tak musí být nutně speciálně posuzována ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění jako náhradní doba pojištění, a to jen za předpokladu, že se podle předpisů o důchodovém pojištění platných před 1. 1. 1996 zhodnotila nějakým způsobem pro vznik nároku na důchod (podle zákona č. 100/1988 Sb. - posledního platného a účinného zákona před 1. 1. 1996 - buď jako doba zaměstnání či doba náhradní). Zákon č. 100/1988 Sb. uvádí v § 8 odst. 1 písm. f) a v § 11 písm. a), že za dobu zaměstnání se považuje studium po skončení povinné školní docházky, a to i v cizině, pokud šlo o občany České republiky, ovšem za podmínky, že nevyplývá něco jiného z mezinárodní smlouvy. Jde tedy o ustanovení, které umožňuje zápočet doby studia v cizině pro občany České republiky, pokud nebyly jejich nároky řešeny mezinárodní smlouvou. Doba studia účastníka, kterou strávil na univerzitě v Polsku (ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.) by tedy

stěžovatelka mohla hodnotit pouze v případě, kdyby poslední platnou úpravu studia v cizině v rámci důchodového pojištění nevylučovala mezinárodní smlouva. Takováto smlouva však existovala a byla jí Úmluva mezi republikou Československou a republikou Polskou o sociálním pojištění z 5. 4. 1948, která vstoupila v platnost 1. 10. 1948 pod č. 261/1948 Sb. (dále jen „Úmluva“). Podle článku 16 písm. a) Úmluvy, pokud jsou splněny podmínky nároku na důchod pouze v jednom státě, náleží důchod a) podle vnitrostátních předpisů, jsou-li podmínky nároku splněny bez zřetele k článku 14 odst. 1 a článku 15, za b) ve zkrácené výměře podle článku 14 odst. 2, jsou-li podmínky nároku splněny toliko s přihlédnutím k článku 14 odst. 1 a článku 15.

Žalobce splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění i bez přihlédnutí k dobám pojištění získaným na území Polska. Jak jednoznačně vyplývá z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Ads 45/2003, ustanovení § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 8 odst. 1 písm. f) a § 11 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. lze aplikovat pouze na splnění podmínky, že mezinárodní smlouva nestanovila jinak. Tato podmínka však v posuzovaném případě podle stěžovatelky splněna není.

Bez ohledu na existenci výše zmiňované mezinárodní smlouvy a na předchozí argumentaci dále stěžovatelka uvedla, že pokud § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, věta za středníkem *in fine*, hovoří o nutnosti zaplacení pojistného za doby „zaměstnání v cizině“ před 1. 5. 1990, je nutno „zaměstnání v cizině“ vykládat bez ohledu na § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění věta před středníkem, která pouze vylučuje možnost hodnotit dobu studia po dosažení 18 let před 1. 1. 1996 jako dobu pojištění (i když tato za účinnosti předchozí právní úpravy byla dobou zaměstnání). To znamená, že doba „zaměstnání v cizině“ tak jak je uvedeno v § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, věta za středníkem, v sobě zahrnuje i dobu studia v cizině. Z tohoto pohledu je podle stěžovatelky tato norma speciální vůči té, která je obsažena v § 13 odst. 2, kde je zakotveno, že doba studia po 18 roku věku získaná před 1. 1. 1996 se považuje za dobu náhradní (v rozsahu prvních šesti let tohoto studia). Ustanovení § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je tak bez dalších podmínek aplikovatelné pouze na dobu studia na území ČR (ČSSR) a dobu studia v cizině od 1. 5. 1990 do 31. 12. 1995. Pro hodnocení doby studia v zahraničí před 1. 5. 1990 musí být splněny nejen podmínky stanovené v tomto ustanovení, ale podmínky stanovené ve speciální právní úpravě, která je obsažena v § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, věta za středníkem. To podle stěžovatelky znamená, že pokud má být tato doba hodnocena pro nárok na starobní důchod, je nutné, aby za něj bylo zaplaceno pojistné na důchodové pojištění (ve smyslu článku V. odst. 4 zákona č. 134/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bylo toto možné do 31. 12. 1999).

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce především poukázal na to, že právní hodnocení obsažené v kasační stížnosti neobsahuje žádné nové právní skutečnosti. Opakuje se v ní pouze to, čím argumentovala stěžovatelka ve vyjádření k žalobě, také právní hodnocení předmětu žaloby zůstává stejné, argumenty se nemění. V kasační stížnosti však není obsažena reakce na konstatování soudu, že totiž vadné je již rozhodnutí stěžovatelky

o přiznání starobního důchodu. Městský soud upozorňuje na str. 5 rozsudku, že v odůvodnění chybí odkaz na právní normu, podle které bylo rozhodováno, přitom je třeba, aby již v rozhodnutí byly uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení a výkladu právních předpisů. Meritorně se s rozsudkem tedy stěžovatelka nevypořádává. Jakékoli opětné opakování právní argumentace by pak bylo neúčelné opakování toho, co již ve spisu obsaženo je. Jestliže za tohoto stavu je podávána kasační stížnost, a nechává se toto upozornění soudu bez jakékoliv reakce, pak se podle žalobce naskytá otázka, zda se nejedná ze strany stěžovatelky o formální úkon.

V další části vyjádření se žalobce zaměřuje k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K tomu pak lze uvést, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 6 Ads 89/2007 - 54, byl návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnut.

Závěrem svého vyjádření ke kasační stížnosti žalobce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se především ztotožňuje s výhradami městského soudu vůči nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí žalované, která ve svém rozhodnutí pouze konstatuje, že dobu studia v Polsku může hodnotit pouze polský nositel pojištění, není však uvedeno na základě jakých předpisů k tomuto závěru žalovaná dospěla. Tento nedostatek důvodů rozhodnutí zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované a již z tohoto důvodu přicházelo v úvahu zrušení rozhodnutí žalované (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

V projednávané věci je mezi účastníky nepochybné, že žalobce byl v roce 1962 vyslán ke studiu do Polska, které v roce 1966 ukončil. Vyslání žalobce Ministerstvem školství ke studiu se v jeho případě řídilo vyhláškou Ministerstva zahraničních věcí č. 103/1967 Sb. ze dne 26. 9. 1967 o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Polské lidové republiky o výměně studentů a absolventů vysokých škol. Tato Dohoda publikovaná pod č. 103/1967 Sb. vstoupila v platnost dne 8. 9. 1967, avšak podle článku 10 této Dohody se ustanovení této Dohody vztahují též na osoby vyslané ke studiu v druhém státě před nabytím její platnosti. Podle čl. 1 Dohody smluvní strany na základě ujednání svých příslušných orgánů přijímaly studenty druhé smluvní strany k řádnému studiu a absolventy vysokých škol druhé smluvní strany, přičemž podle čl. 4 písm. c) mohli být vysláni studenti i do vyšších ročníků. V příloze k čl. 7 odst. 3 Dohody byla mezi vysílajícími a přijímajícími vysokými školami ČSSR uvedena Univerzita 17. listopadu v Praze, a v Polsku Varšavská polytechnika ve Varšavě.

Stipendium a částku ke krytí výloh spojených se studiem a další výhody zajišťoval vysílající stát a přijímající stát kromě jiného zajišťoval bezplatnou zdravotní péči.

Pokud tedy stěžovatelka nesprávně odkazuje na Úmluvu o sociálním pojištění mezi republikou Československou a republikou Polskou vyhlášenou pod č. 261/1948 Sb., lze konstatovat, že se v případě žalobce jednalo o období institutu tzv. vyslaných pracovníků, kteří jsou vždy z aplikace smluv tohoto typu vyloučeni a podléhají vnitrostátní právní úpravě; tyto doby studia v cizině jsou zhodnotitelné podle čs. právních předpisů.

V projednávané věci navíc stěžovatelka vydala rozhodnutí po vstupu České republiky do Evropské unie, nebyla však povinna aplikovat Nařízení Rady č. 1408/71 a č. 574/72, jestliže doby pojištění žalobce byly získány pouze podle českých právních předpisů, jak zdejší soud osvětlí níže.

Nejvyšší správní soud uvádí, že po celou dobu studia, tj. od roku 1962 do roku 1966 byl stěžovatel nemocensky a důchodově pojištěn podle vyhlášky č. 102/1957 Ú. l. Studenti vysokých škol, ať již na území České republiky či v cizině, ani podle předpisů účinných do 31. 12. 1992, ani podle zákona č. 589/1992 Sb., účinného od 1. 1. 1993 nebyli z titulu účasti na důchodovém zabezpečení povinni k jakýmkoliv platbám do tohoto systému. K takovému zásahu nedošlo ani od 1. 5. 1990, kdy již pro výkon práce v cizině byla stanovena podmínka placení pojistného zákonem č. 110/1990 Sb. (ovšem nikoliv zpětně za doby před 1. 5. 1990, naopak § 169a zákona č. 100/1988 Sb. zachovává účinnost předpisů účinných před tímto datem pro všechny doby zaměstnání nabyté do 30. 4. 1990).

Klíčovým ustanovením pro vyřešení předložené právní otázky je ovšem ust. § 13 zákona č. 155/1995 Sb., jež obsahuje pravidlo pro hodnocení dob studia získaných před 1. 1. 1996. Podle § 13 odst. 1 tohoto zákona se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. 1. 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud za něj bylo zaplacené pojistné, a to nejdříve od zaplacení pojistného. Uvedené ustanovení pak bylo novelizováno zákonem č. 425/2003 Sb. s účinností od 1. 1. 2004. Podle § 13 odst. 1 v jeho znění od 1. 1. 2004 se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, s výjimkou doby studia po dosažení věku 18 let; jde-li však o dobu zaměstnání v cizině před 1. 5. 1990, hodnotí se tato doba, jen pokud za ni bylo zaplacené pojistné, a to nejdříve ode dne zaplacení pojistného.

Podle § 13 odst. 2 se za náhradní dobu pojištění považují též náhradní doby získané před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to pro dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.

Zákon č. 425/2003 Sb. obsahoval v článku II. v bodu č. 2 přechodné ustanovení, podle něhož o nárocích na důchody, které vznikly před 1. 1. 2004 a o nichž nebylo do tohoto dne pravomocně rozhodnuto, a o přiznání, odnětí nebo změně výše těchto

důchodů za dobu před 1. 1. 2004, i když o nich již bylo pravomocně rozhodnuto, se rozhodne podle předpisů účinných před tímto dnem.

Stěžovateli, narozenému X, vznikl nárok na starobní důchod (věková podmínka) v průběhu roku 2004. O jeho nároku bylo stěžovatelkou rozhodnuto dne 21. 8. 2006. Je tedy zřejmé, že se vychází ze znění § 13 odst. 1 a § 13 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., v jeho znění od 1. 1. 2004.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že zákon č. 425/2003 Sb., účinný od 1. 1. 2004, učinil z doby studia po dosažení věku 18 let získané před 1. 1. 1996, a to kdykoliv a kdekoli před tímto datem, dobu náhradní (před tímto datem se jednalo o dobu pojištění, jež byla představována tzv. dobami zaměstnání získanými před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem). Dále upozorňuje, že i při posuzování obdobného skutkového stavu v případě vzniku nároku na starobní důchod před 1. 1. 2004 již dříve zdejší soud dohodil, že pro zápočet doby studia v cizině před 1. 5. 1990 nebylo nutné pojistné doplatit, byť se tyto doby posuzovaly jako tzv. doby zaměstnání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2008, č. j. 6 Ads 66/2007 - 50, www.nssoud.cz).

Osobám, které získaly dobu studia v cizině před rokem 1996, a kterým nárok na důchod vznikl po 31. 12. 2003, byla doba studia po 18 roce věku změněna na dobu náhradní (§ 13 odst. 1 věta před středníkem, § 13 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 425/2003 Sb.), a proto nepodléhá placení pojistného, neboť taková povinnost se může týkat jen dob zaměstnání podle § 13 odst. 1 věty za středníkem citovaného zákona.

Z výše uvedeného tedy plyne, že názor stěžovatelky, že v případě žalobce nelze jím tvrzenou dobu studia v Polsku hodnotit, neboť za ni nebylo zapláceno do 31. 12. pojistné (článek V zákona č. 134/1997 Sb.), nelze považovat za správný. Na stěžovatelce tak bude, aby žalobci započetla dobu studia v Polské lidové republice do náhradní doby pojištění.

Nejvyšší správní soud se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu